

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: I. Ch., narozená X, trvale bytem Ch., doručovací adresa S.,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 22.10.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020 č.j. PK-DSH/8586/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. **Včasnou žalobou** ze dne 22.10.2020 předanou k poštovní přepravě dne 23.10.2020 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020 č.j. PK-DSH/8586/20, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy - dopravního úřadu (dále jen **MÚ** či **správní orgán I. stupně**), č.j. OD/12339/20/Ka ze dne 16. 6. 2020, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o silničním provozu**), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 3.900,-Kč (slovy třitisícdevětsetkorunčeských), a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč (slovy jedentisíc korunčeských).
2. **V žalobě** žalobkyně zejména namítala, že právní kvalifikace, ze které vychází žalovaný, nemá oporu v právním řádu a dále, že se nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, tj. vypracováním dodatku znaleckého posudku, resp. opětovného výsledku X X, kteréžto nevzal ani v potaz, čímž došlo v řízení k procesní vadě, a to nerespektování práva žalobkyně na obhajobu a zjištění skutkové stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále uvedla, že zákon o silničním provozu v § 5 odst. 2 písm. f) ukládá řidiči povinnost neohrozit nebo neomezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, a v § 54 odst. 3 pak stanovuje, že chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce nebo na vozovku bezprostředně před blížícím se vozidlem. Tato dvě zákonná ustanovení jsou ve vzájemném antagonismu a navzájem se vylučují. Z jejich právního výkladu vyplývá, že buď řidič umožní chodci bezpečné přejetí přechodu pro chodce, který již přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který ho zjevně hodlá přecházet nebo chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce nebo na vozovku bezprostředně před blížícím se vozidlem. Jestliže tedy hlavním argumentem pro stanovení skutkové děje ze strany žalovaného bylo svědectví svědka X, jehož výpověď v napadeném rozhodnutí citoval takto: „V momentě, kdy bylo vozidlo na přechodu pro chodce, tak na přechod vstoupila chodkyně a došlo ke střetu vozidla a tlačného kola“, má žalobkyně za to, že žalovaný pochybil, když ji uznal shora uvedeným přestupkem, neboť pokud byla chodkyně uznána vinnou tím, že vstoupila na přechod pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem, vyloučil tím zároveň možnost, aby se žalobkyně dopustila porušení povinnosti řidiče uvedené ve zmiňované právní normě. Také uvedla, že závěry znalce ohledně možnosti zabránění střetu ze strany jednotlivých účastníků kolize se pohybují v rovině ryze hypotetické, aniž by pro takovéto závěry disponoval technicky relevantními podklady. Proto bylo ze strany žalobkyně navrhováno vypracování minimálně doplnění znaleckého posudku, kterým by mohla prokázat technickou přijatelnost verze událostí jí prezentovanou. Nacházelo-li se její vozidlo ve vzdálenosti cca 10-15 m před přechodem pro chodce a pohybovalo-li se rychlostí cca 20 – 25 km.h-1, pak jeho brzdná dráha z technického hlediska při užití standardní reakční doby ls činila 11-14 m, proto je zcela zřejmé, že nebylo v jejích silách, zejména k nepředvídatelnosti chování chodců, vozidlo před střetem zastavit a střetu zabránit. Také uvedla, že odmítnutí výsledku svědkyně X a možnost položit jí otázky, hodnotí jako zásadní porušení jejího práva na obhajobu a porušení jednoho ze základních právních principů, tj. kontradiktornosti řízení. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí ze dne 21.8.2020 zrušil a věc vrátil

žalovanému k dalšímu řízení a současně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21.8.2020 č.j. PK-DSH/8586/20** bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.6.2020 č.j. OD/12339/20/Ka, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb. v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 3.900,-Kč (slovy třitisícdevětsetkorunčeských), a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč (slovy jedentisíc korunčeských). Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 21.8.2020 mimo jiné vyplývá, že dne 19.7.2019 v době okolo 14:32 hod. na silnici č. 11/186 v km 1,953 v ul. Jiráskova v Klatovech ve směru jízdy od ul. Dobrovského k ul. Plánická, žalobkyně při řízení motorového vozidla Renault Clio registrační značky X nezastavila vozidlo před přechodem pro chodce v okamžiku, kdy chodci X X, nar. X, a X X, nar. X, zjevně hodlali přecházet pozemní komunikaci po tomto přechodu pro chodce; následkem toho žalobkyně uvedenou chodkyni ohrozila tím, že na přechodu pro chodce došlo ke střetu jí řízeného vozidla s přední částí jízdního kola, které tato chodkyně vedla, v důsledku čehož došlo k lehkému zranění chodkyně, poškození žalobkyní řízeného vozidla a jízdního kola. Dále bylo uvedeno, že věc byla nejprve policejním orgánem šetřena jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti, bylo zadáno zpracování znaleckého posudku z oboru soudního lékařství a dále znaleckého posudku z oboru doprava a po provedeném dokazování policejní orgán dospěl k závěru, že nedošlo k naplnění znaku trestného činu (nebylo prokázáno, že by došlo k omezení chodkyně v obvyklém způsobu života po dobu delší než 7 dnů) a věc oznámil pro podezření z přestupku správnímu orgánu I. stupně. Ten předvolal žalobkyni i chodkyni slečnu X k podání vysvětlení za účelem vyřešení přestupků v blokovém řízení. Jmenovaná X se spoluzaviněním dopravní nehody souhlasila, věc s ní proto byla vyřešena příkazem na místě ze dne 14.2.2020, č. A 0029313, jímž byla uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustila tím, že vstoupila na přechod pro chodce před projíždějící vozidlo; žalobkyně naproti tomu se svým spoluzaviněním dopravní nehody nesouhlasila. Správní orgán I. stupně proto vůči žalobkyni zahájil řízení a na ústním jednání konaném dne 3.6.2020 provedl za její účasti dokazování, kdy uvedla, že chodce poprvé zaregistrovala, když vyjela ze zatačky kolem pizzerie, cca 100 metrů před přechodem pro chodce. V tu dobu již chodci stáli před přechodem pro chodce na okraji chodníku, tam kde je dlažba pro upozornění nevidomým, stáli tam delší dobu vedle sebe, bavili se a ona jim neviděla do tváře. První stála paní, která stála zády k ní, provoz nesledovali. Před vstupem na přechod se nerozhledli. Když vyjela ze zatačky, vnímala chodce, také po levé straně se pohybovala paní, která z levé strany přešla. Ona zpomalila a pomalou jízdou se blížila k přechodu. Paní z levé strany přešla. Chodci vpravo se stále bavili a ona proto pokračovala dál a pomalu jela přes přechod, když došlo k nárazu. Při ústním jednání byl jako svědek dále vyslechnut pan X X (přítel slečny X), který vypověděl, že v inkriminovaný okamžik šli s přítelkyní k přechodu pro chodce, měl v ruce nákupní tašku a v druhé krabici s dortem. Přítelkyně vedla po své pravé straně kolo a šla po jeho pravé straně. Oba se zastavili před přechodem pro chodce, rozhlédli se doprava i doleva. On viděl, že z jeho strany jede červený Renault Clio, který zpomaluje. Když viděl, že zpomaluje, rozešli se přes přechod pro chodce. Když viděl, že se auto rozjíždí, tak uhnul zpět na chodník. Přítelkyně to ale už nestihla. Renault

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

narazil pravou přední stranou do předního kola, které vedla přítelkyně. Chodkyni z pravé strany si nepamatuje. Před přechodem zastavili na okraji chodníku a to na dlažbě, která zvýrazňuje přechod pro slepce. Že chtějí přecházet, nijak nenaznačovali. Na chodníku před přechodem pro chodce takto stáli cca 2 až 3 vteřiny. Pak udělal krok na přechod. Když vozidlo zaregistroval, tak začalo zpomalovat, když udělal krok na přechod, tak zase začalo zrychlovat.

V rámci ústního jednání byl vyslechnut rovněž svědek X X, který uvedl, že jel za žalobkyní ve vzdálenosti cca 30 až 35 metrů. Poté co vyjel ze zatáčky již na počátku parkoviště (do mapy toto místo zakreslil cca na úrovni první čtvrtiny parkoviště) odhadem cca na 50 m viděl, jak k přechodu pro chodce přicházejí chodci. První byla chodkyně s kolem, druhý muž. Viděl, jak pán s paní chtějí přejít před přechod. Renault před ním přibrzdil, ale úplně nezastavil. Vtom zase zrychlil a v tu chvíli došlo ke střetu kola, které vedli chodci, s Renaultem. Chodci stáli na okraji chodníku v poloze čelem k přechodu pro chodce a bavili se. Nejbližší k němu byla paní, pak kolo a pak pán. Na levé straně přechodu stála také nějaká starší paní, přecházet ji však neviděl a více k ní není schopen uvést. Chodce viděl přicházet k přechodu, pak zmírnili krok a pokračovali dále. Nedokáže již říci, jestli na krátkou dobu zastavili nebo ne.

Následně se k věci vyjádřila zmocněnkyně žalobkyně, která mj. upozornila na to, že znalecký posudek vycházel z opačné pozice chodců (první muž a druhá žena). Správní orgán I. stupně však shledal skutkový stav za dostatečně zjištěný a dne 18.6.2020 vydal napadené rozhodnutí (ze dne 16.6.2020), proti němuž žalobkyně podala včasné odvolání.

V odvolání žalobkyně mimo jiné namítala, že tím, že MÚ nepředvolal chodkyni X, omezil právo zmocněnce, aby ji mohl klást otázky a obhájit se. Přitom správní orgán chodkyni X uznal vinnou (a byla jí uložena pokuta), že vstoupila na přechod bezprostředně před blížící se vozidlo Renault. Tím je vyvráceno, že by žalobkyně porušila pravidla silničního provozu, neboť jmenované nedala najevo, že bude přes přechod přecházet. Při ústním jednání opakovaně namítaly, že chodkyně by zabránila střetu tím, že by zahájila pohyb až v době, kdy by vozidlo Renault zastavilo před přechodem pro chodce, popř. po navázání komunikace s řidičkou v momentě, kdy vozidlo zastaví a umožní chodkyni překonání vozovky. V tomto případě ovšem žalobkyně viděla, jak chodkyně k ní otočena zády a přitom se baví s přítelem. Podle čeho měla rozpoznat, že chodci chtějí přecházet?

Dále bylo uvedeno k odvolacím námitkám žalobkyně, že dle mínění odvolacího správního orgánu, tj. žalovaného, však správní orgán I. stupně nepochybil, když do výroku rozhodnutí uvedl, že žalobkyně spoluzavinila dopravní nehodu, při které došlo k poškození mj. jejího vozidla s odkazem na § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, když znakem dopravní nehody je tedy vznik škody, jedno zda na vozidle některého z účastníků dopravní nehody (včetně toho, který ji zavinil), nebo na věcech třetích osob.

Odvolací správní orgán se dále zabýval námitkou dle níž správní orgán I. stupně nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, tu shledal nedůvodnou a konstatoval, že jediným nezávislým svědkem události v daném případě je pan X, jehož svědectví je tak pro objasnění skutkového stavu věci stěžejní. Zbylé zainteresované osoby mají zájem na výsledku řízení, neboť byly samy obviněny z přestupku nebo jsou osobami blízkými těchto osob (svědek X). Pan X vypovídal v zásadě shodně před policejním orgánem i před správním orgánem I. stupně a jeho výpověď lze hodnotit jako věrohodnou a prostou logických rozporů. Drobné rozpory v obou výpovědích (např. zda viděl svítit brzdová světla na vozidle) jsou logicky vysvětlitelná značným časovým odstupem výslechu při

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ústním jednání od popisované události. Podstatné je, že se tyto rozpory netýkají zásadních skutečností, když před policejním orgánem uvedl, že chodce zaregistroval přicházet k přechodu pro chodce, když byl od tohoto vzdálen cca 40 m, kdy tito se před přechodem zastavili cca 0,5 m od přechodu pro chodce. Zprvu jeli cca 40 km/hod., posléze žalobkyně zpomalila na cca 20 km/hod. On si myslel, že zastaví před přechodem pro chodce. Ona však pokračovala dál. V momentě, kdy bylo vozidlo na přechodu pro chodce, tak na přechod vstoupila chodkyně a došlo ke střetu vozidla a tlačného kola. Při ústním jednání vypovídal obdobně, uvedl, že jel za žalobkyní, chodce viděl přicházet z parku z pravé strany. Před ním jela paní. Viděl, jak pán s paní chtějí přejít přes přechod a řidička před ním přibrzdila. Viděl její brzdová světla. On také přibrzdil. Renault však úplně nezastavil, pak však zrychlil a vtom došlo ke střetu kola, které vedli chodci, s Renaultem. Chodci stáli na okraji chodníku čelem k přechodu pro chodce a bavili se spolu. Na levé straně přechodu viděl paní, neviděl ji však přecházet. Oba chodce zaregistroval na začátku parkoviště (místo, kde chodce poprvé upozoroval, zakreslil do mapy cca na úrovni první čtvrtiny parkoviště za budovou pizzerie), bylo to cca 50 metrů před přechodem pro chodce. Viděl, jak přicházejí k přechodu, pak zmírnili krok a pokračovali dále. Již nedokáže říci, zda na krátkou dobu zastavili krok nebo ne. Zda sledovali provoz, neví, pánovi však viděl do obličeje, tak si myslí, že červené vozidlo musel vidět. Svědek X vyvrátil tvrzení žalobkyně, že by snad chodci na přechodu pro chodce stáli delší dobu a bavili se, čímž by dávali najevo, že přecházet přes přechod nebudou. Doba stání chodců na vozovce tedy očividně nemohla být taková, aby v přijíždějícím řidiči vyvolala dojem, že záměrem chodců stojících na okraji přechodu pro chodce není přejít vozovku. V souvislosti s tím žalovaný citoval znění § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu a dále uvedl, že pojem „zjevně hodlá přecházet“ je třeba vykládat tak, že řidič má povinnost umožnit chodci přechod vozovky, a za tímto účelem případně i zastavit vozidlo tehdy, pokud s ohledem na pozici chodce stojícího na přechodu pro chodce nebo povahu pohybu chodce pohybujícího se k přechodu pro chodce nelze rozumně předpokládat jinou variantu skutkového děje, než že hodlá přejít právě přes přechod pro chodce.

Žalovaný také uvedl, že v daném případě je z provedených svědeckých výpovědí zřejmé, že oba chodci stáli několik sekund před střetem na okraji chodníku před přechodem pro chodce. Dle svědka X stáli k tomuto přechodu čelně. Lze připustit, že chodkyně X mohla být otočena mírně vpravo, neboť vedla po pravé straně jízdní kolo. Tato pozice chodce vedoucího kolo však je zcela standardní a rozhodně neneguje zjevný záměr přecházet vozovku. Tyto skutkové okolnosti považuje zdejší správní orgán za spolehlivě prokázané. Sporné zůstává, zda blíže blížícímu se vozidlu Renault stál svědek X nebo chodkyně X. Pořadí chodců, v jakém na přechodu pro chodce stáli, však není dle mínění odvolacího správního orgánu zásadní, neboť žalobkyně měla dát přednost oběma těmto chodcům, bez ohledu na to, který z nich stál k ní blíže, přičemž porušení této povinnosti vůči kterémukoliv z nich naplňuje skutkovou podstatu téhož přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu. Znalec ve znaleckém posudku na str. 34 mj. uvedl, že žalobkyně by zabránila střetu pouze v případě, že by se svým vozidlem zastavila před přechodem pro chodce a pokračovala v jízdě až tehdy, když by bylo nepochybné, že chodci nebudou přecházet a právě to měla dle názoru žalovaného udělat. Žalobkyně měla za situace, kdy chodci nevstoupili na vozovku bezprostředně poté, co zpomalila, před přechodem zastavit vozidlo a vyčkat, až chodci přes přechod přejdou. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně ostatně na jedné straně chodkyni X vyčítá, že s přecházením nevyčkala, než

vozidlo před přechodem zastaví a na druhé straně ji současně vyčítá, že nezačala přecházet ihned, jakmile začalo její vozidlo zpomalovat. Tyto varianty se však navzájem vylučují. Kdyby měly platit oba požadavky současně, nemohl by chodec přejít přes přechod nikdy.

Dle žalovaného hodnocení toho, zda za daného skutkového stavu měla žalobkyně zastavit před přechodem pro chodce, nebo zda mohla legitimně pokračovat v jízdě, vzdor chodcům stojícím v bezprostřední blízkosti vstupu na přechod pro chodce, je pak otázkou právní, nikoliv technickou. Soudní znalec přitom není oprávněn činit za správní orgán právní závěry. To je výhradně v kompetenci správního orgánu. Žalovaný uzavřel, že pozice chodců před vstupem do vozovky byla prokázána shodným tvrzením svědků i žalobkyně, není tedy rozporná, a proto není třeba, aby byla technická přijatelnost této pozice chodců před vstupem na přechod zkoumána znalcem; je proto se správním orgánem I. stupně zajedno, že další doplňování znaleckého posudku by nemohlo přinést pro posouzení věci žádné nové rozhodné skutečnosti, a proto by bylo nadbytečné. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek žalobkyně proto není významná otázka, zda i druhá účastnice dopravní nehody porušila pravidla silničního provozu a zda tedy i její jednání je možné považovat za příčinu dopravní nehody.

Správní orgán I. stupně tedy provádí další důkazy právě a jen do okamžiku, dokud není skutkový stav věci objasněn bez důvodných pochybností. Z toho plyne, že správní orgán není povinen provést všechny v úvahu přicházející důkazy, má-li skutkový stav za spolehlivě zjištěný již na základě těch dosud provedených. Dle mínění žalovaného správní orgán I. stupně po právu v závěru ústního jednání konaného dne 3.6.2020 dospěl k závěru, že má skutkový stav za spolehlivě zjištěný a vybídl proto žalobkyni, zda má nějaké návrhy na doplnění dokazování, ale ta výslovně sdělila, že žádné důkazní návrhy nemá a doplnit spis nijak nechce, z čehož je zřejmé, že chodkyni X žádné otázky, jak nyní tvrdí v odvolání, klást nechtěla.

Závěrem žalovaný uvedl, že neshledal námitky žalobkyně důvodnými, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.12.2020** mimo jiné zdůraznil, že s argumentací žalobkyně se podrobně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, proto na něj odkázal. Neztotožnil se ani s názorem žalobkyně, že se opomněl vypořádat s jejími důkazními návrhy, neboť s důkazním návrhem na zpracování doplňku znaleckého posudku se vypořádal na str. 10 a násl. napadeného rozhodnutí, s důkazním návrhem na výslech chodkyně pak na str. 12 a násl. napadeného rozhodnutí. Dále bylo uvedeno, že spoluzavinění řidiče i chodce bude dáno typicky v situacích vzájemného nepochopení, kdy řidič vidí chodce, zpomalí před přechodem pro chodce, ale v momentě kdy chodec nevstoupí na přechod v reakci na prvotní zpomalení, pokračuje v jízdě a chodec následně v domněnání, že řidič zastaví, na přechod vstoupí v takovém okamžiku, kdy již řidič nemůže zastavit. Právě taková situace nastala v nyní projednávaném případě. Stejně tak může být dána spoluvina tehdy, když řidič chodce zjevně hodlajícího přecházet přes přechod pro chodce ignoruje a pokračuje v jízdě a ten přesto vstoupí na přechod pro chodce, ač je zjevné, že jej řidič nepustí. Dle žalovaného objasnil na str. 11 napadeného rozhodnutí s odkazem na princip odděleného posouzení porušení právních povinností účastníků dopravní nehody, že spoluzavinění nehody ze strany chodkyně nezbavuje žalobkyni odpovědnosti za její porušení pravidel silničního provozu. Byť žalobkyně nyní v žalobě směřuje argumentaci poněkud jiným směrem, je z její výpovědi i výpovědi svědků ve

správním řízení zřejmé, že chodci se na nějaký čas před vstupem na přechod pro chodce zastavili, tudíž žalobkyně měla počítat s tím, že budou přecházet, neboť s ohledem na stavebně technické řešení přechodu pro chodce, přilehlého chodníku a komunikace si nebylo možno rozumně představit jinou verzi skutkového děje, než právě tu, že přes přechod hodlají přecházet. Za této situace měla žalobkyně v momentě, kdy chodci nevstoupili před její vozidlo již v reakci na její prvotní zpomalení, zastavit před přechodem pro chodce vozidlo, neboť je v praxi běžné a plně pochopitelné, že chodci na přechod pro chodce vstoupí až v momentě, kdy se přibližující vozidlo téměř nebo zcela zastaví, neboť záměr řidiče dát chodcům přednost nemusí být z jejich pohledu vždy zcela zřejmý. Žalovaný uvedl, že žalobkyně dále namítá, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zatíženou procesní vadou, která měla negativní dopad do jejích procesních práv, avšak tuto vadu nijak nevymezuje, tudíž dle jeho názoru řízení před správním orgánem I. stupně žádnou procesní vadou stíženo nebylo. Dle žalovaného žaloba není důvodná, proto navrhl její zamítnutí a také souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání s tím, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.3.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle založené doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.8.2020 tehdejšímu zástupci žalobkyně doručeno dne 25.8.2020.
6. **V podání ze dne 17.1.2021** žalobkyně nazvaném „doplnění k žalobě“ vyjádřila svůj názor v této projednávané věci, když dle ní chodkyně X v době, kdy byla s vozidlem na přechodu, strčila do vozovky kolo a došlo ke střetu, tedy chodci udělali tento krok náhle a nečekaně. Dále uvedla, že nesouhlasí s tím, že chodkyně X zaplatila 500,-Kč pokuty, požaduje proplatit úslou mzdu, pojišťovna jí vyplatila 300,-Kč za poškození kola, ale ona zaplatila pokutu 3.900,-Kč, správní poplatek 1.000,-Kč a znalec z oboru dopravy stál k uvedenému dni cca 10.000,-Kč a na poškození vozidla byla vyčíslena odhadem částka 5.000,-Kč. Také polemizovala s obsahem vyjádření žalovaného, které jí bylo soudem zasláno, neboť s ním nesouhlasí, což považuje za další procesní vadu. Závěrem uvedla, že z jejího pohledu je žaloba důvodná a je-li to nutné, chce, aby celá věc byla znovu projednána. (*Žalovanému bylo uvedené podání zasláno soudem.*)
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a)** s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, když žalobkyně ve svém podání

k výzvě soudu neuvedla, že nesouhlasí s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání (celou věc může projednat znovu toliko správní orgán).

9. *Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 5 odst. 2 písm. f) neumožní chodci na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejít vozovky nebo nezastaví vozidlo před přechodem pro chodce v případech, kdy je povinna tak učinit, nebo ohrozí chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou odbočuje, nebo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. g) ohrozí chodce při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, při vjíždění na pozemní komunikaci nebo při otáčení a couvání.“*
10. *Podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona „Řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce; tyto povinnosti se nevztahují na řidiče tramvaje.“*
11. *Dle § 125c odst. 5 písm. f) uvedeného zákona „Za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.“*
12. *Žalobkyně v žalobě nejprve namítala, že právní kvalifikace, ze které vychází žalovaný, nemá oporu v právním řádu a dále, že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, tj. vypracováním dodatku znaleckého posudku, resp. opětovného výsledku X X, kteréžto nevzal ani v potaz, čímž došlo v řízení k procesní vadě, a to nerespektování práva žalobkyně na obhajobu a zjištění skutkové stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*
13. *K tomu soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou, jelikož jak je zřejmé z výše uvedené citace § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu, žalobkyně neumožnila chodcům, tj. X X a X X, na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejít vozovku, což bylo dostatečným způsobem zjištěno v průběhu správního řízení (výslech žalobkyně a svědků) i za pomoci znaleckého posudku z oboru dopravy, odvětví silniční doprava, dne 13.12.2019 vypracovaného znalcem Ing. X X na základě usnesení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy, oddělení obecné kriminality, ze dne 7.11.2019. Spoluzavinění chodkyně X X (dne 14.2.2020 u MÚ uvedla, že než vstoupila na přechod pro chodce, viděla z levé strany jet červené auto a myslela si, že před přechodem zastaví, vstoupila na přechod a auto v tu chvíli narazilo do jízdního kola, které tlačila, kolo se odrazilo a porazilo ji), které bylo vyřešeno blokovou pokutou, však není způsobilé k tomu, aby nebyla shledána žalobkyně vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Jak vyplývá zejména z výpovědi svědka X, řidiče jedoucího ve vozidle za žalobkyní, při jízdě k předmětnému přechodu pro chodce žalobkyně s vozidlem zpomalila, takže se domníval, že před přechodem zastaví, ale pak se rozjela a došlo ke střetu jejího vozidla s předním kolem jízdního kola vedeného X X. Není rozhodné, že jmenovaná chodkyně nebyla obrácena přímo čelem k vozidlu žalobkyně, když byla obrácena na svého přítele X X, s nímž se bavila, ale i provoz na silnici sledovala (viz výše), a společně s ním vstoupila na přechod pro chodce; X X ale vozidlo žalobkyně sledoval po celou dobu. Za dané situace lze dovodit, že žalobkyně spoléhala na to, že chodci nevstoupí na přechod a ona projede a naopak chodci díky zpomalení vozidla žalobkyně na přechod vstoupili, tudíž nedošlo k potřebné „komunikaci“ mezi nimi a následkem byl střet vozidla žalobkyně a jízdního kola vedeného chodkyní a také zranění chodkyně, která upadla na silnici na levé koleno a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

levý loket; rovněž došlo k poškození vozidla žalobkyně. Pokud žalobkyně ve správním řízení namítala, podle čeho měla rozpoznat za dané situace, že chodci chtějí přecházet, měla sama dbát zvýšené opatrnosti a před přechodem pro chodce zastavit, i když pro chodce neplatí absolutní právo přednosti, a umožnit jim bezpečný přechod. Je totiž vždy potřebná na místě řidiče určitá předvídavost, neboť je snadnější zastavit za takové situace vozidlo a po přechodu chodců se znovu rozjet, což je i z hlediska času příznivější, než když dojde ke kolizi (jako v této věci). Navíc se nejednalo ani o náhle se vynořené chodce a na místě je dobrá a dostatečná viditelnost ohledně přechodu pro chodce pro řidiče jedoucí ve směru žalobkyně, jak je patrné z dokumentace a obsahu správního spisu. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti, které soud považuje za nadbytečné znovu opakovat, proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

14. Jako nedůvodná se s ohledem na výše uvedené jeví zdejšímu soudu rovněž námitka žalobkyně, že závěry znalce ohledně možnosti zabránění střetu ze strany jednotlivých účastníků kolize se pohybují v rovině ryze hypotetické, aniž by pro takovéto závěry disponoval technicky relevantními podklady. Znalec při zpracování posudku vycházel ze všech známých rozhodných skutečností, jak je ze znaleckého posudku patrné, tudíž ani soud neshledal důvod pro jeho doplnění toliko proto, že s jeho závěrem žalobkyně nesouhlasí, jelikož nevyzněl v její prospěch. Rozhodující je skutečnost, že ze znaleckého posudku vyplývá pohyb chodkyně X, která vedla jízdní kolo, a z tam uvedené simulace je patrné, což je i logické, že jeho přední kolo zasahovalo do vozovky více než jmenovaná chodkyně (ta se na úrovni jeho přední části nenacházela, když jej vedla), tudíž není rozhodné, zda na simulaci je svědek X X po její levé či pravé straně.
15. Rovněž nedůvodnou soud shledal námitku žalobkyně spočívající v odmítnutí výsledku svědkyně X správním orgánem a možnost položit jí otázky, což hodnotila jako zásadní porušení jejího práva na obhajobu a porušení jednoho ze základních právních principů, tj. kontradiktornosti řízení. Totiž v závěru ústního jednání konaného dne 3.6.2020, kdy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že má skutkový stav za spolehlivě zjištěný, vybídl proto žalobkyni, zda má nějaké návrhy na doplnění dokazování, ta však výslovně sdělila, že žádné důkazní návrhy nemá a doplnit spis nijak nechce, z čehož vyplývá, že chodkyni X žádné otázky, jak pak tvrdila v odvolání, klást nechtěla.
16. Soud na okraj podotýká, že dle Právníckého slovníku, 3. vydání 2009 (prof. JUDr. Dušan Hendrych, CSc. a kolektiv), zásada kontradiktornosti je typická zásada ovládající civilní řízení sporné, avšak v této věci se o civilní řízení sporné nejedná. Navíc soud ani nezjistil, že by ve správním řízení nebylo respektováno právo žalobkyně na seznámení se se všemi dokumenty, stanovisky či důkazy s cílem ovlivnit výsledek rozhodnutí, tudíž nebyla zkrácena na svých procesních právech.
17. Dle názoru soudu správní orgány se v této věci zabývaly podrobně všemi přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi, jak vyplývá z výše uvedeného, a jejich odůvodnění rozhodnutí považuje soud za přezkoumatelné a také dostatečně podrobné i srozumitelné.
18. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům žalobkyně, současně hodnotil všechny důkazy, rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokazané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 21. května 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.